

Δρώντας στο 2013, αναλογιζόμενοι το '73...

Για μας η μέρα του Πολυτεχνείου δεν είναι μια εορταστική επέτειος που τιμάται με ποιήματα και καταθέσεις στεφάνων. Ούτε ακόμη και με συμβολικές πορείες και καταλήψεις. Είναι μια αφορμή για να αναλογιστούμε νίκες και λάθη του κινήματος και να κρατήσουμε **ζωντανή την εμπειρία αυτή σε νέους αγώνες** που ανταποκρίνονται στα θέλω μας και την πρόταση μας για την κοινωνία.

Παρατηρώντας λοιπόν τη σημερινή κατάσταση διαπιστώνει κανείς πως **το σύνθημα ψωμί παιδεία ελευθερία παραμένει επίκαιρο, 40 χρόνια μετά**. Οι συνεχείς περικοπές δημοσίων παροχών, η εντατικοποιημένη εκπαίδευση που προσαρμόζεται ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς, και η κλιμακούμενη καταστολή (επιστρατεύσεις, αστυνομοκρατία στις Σκουριές Χαλκιδικής, εκκενώσεις καταλήψεων, κλείσιμο ΕΡΤ κ.α.) είναι μόνο μερικά παραδείγματα που δείχνουν μια αντιστοιχία με την τότε συγκυρία. Όμως είναι σημαντικό να κατανοηθεί πως **το καθεστώς αυτό δεν είναι μια χούντα όπως λέγεται συχνά. Είναι η αστική δημοκρατία, στην κανονική της λειτουργία! Την διασφάλιση δηλαδή των κερδών του κεφαλαίου και την όλο και πιο έντονη καταπίεση των κατώτερων ταξικά στρωμάτων**.

Όσο αφορά το πανεπιστημιακό άσυλο, όλοι θυμόμαστε τις περσινές **εισβολές των ΜΑΤ στο Α.Π.Θ** με τις ευλογίες πρυτάνεων και προέδρων (φυσικά και του δικού μας Καλογερά για να μη ξεχνιόμαστε). Η πρώτη ανήμερα της 17ης Νοέμβρη, με τη σύλληψη 16 συμφοιτητών μας και η επόμενη λίγες μέρες αργότερα με τη σύλληψη των απεργών εργολαβικών που είχαν καταλάβει το κτίριο διοίκησης. Γινόμαστε λοιπόν μάρτυρες της **επιλεκτικής καταπάτησης του ασύλου** από πλευράς κατασταλακτικών δυνάμεων.

Ως δική μας απάντηση έρχεται η προσπάθεια να κρατήσουμε το πανεπιστήμιο ζωντανό με όρους ελευθερίας και αλληλεγγύης, ανοιχτό στην κοινωνία και προσαρμοσμένο στις πραγματικές μας ανάγκες (και όχι τις επίπλαστες φοιτητικές). Το άσυλο δεν κατακτιέται με νόμους αλλά με επανοικειοποίηση των χώρων του πανεπιστημίου. Με μαζικές συνελεύσεις και ζωντανές καταλήψεις, με πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές. Με τη δημιουργία ομάδων και δομών που ασκούν έμπρακτη κριτική στην εμπορευματοποίηση διαφόρων πτυχών της ζωής, ασκούν εν τέλει κριτική στο σύστημα που καταπιέζει εμάς και τους γύρω μας.

Όχι όμως φτιάχνοντας έναν υπέροχο μικρόκοσμο αλλά συνδέοντας τους αγώνες που ξεκινούν από το πανεπιστήμιο με εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες. Οργανωμένοι με βάση τα κοινά μας συμφέροντα ως μέρη της τάξης των καταπιεζόμενων και καταρρίπτοντας τους διαχωρισμούς που προσπαθούν να μας επιβάλλουν (φοιτητής-μη φοιτητής, έλληνας-ξένος, άντρας-γυναίκα κ.α.).

Σ' αυτά τα πλαίσια θεωρούμε ιδιαίτερα σημαντικό να ξαναγίνει αναφορά στον αγώνα για τη λέσχη και στη σημασία του:

στη λέσχη πάμε με όρεξη όχι με πάσο

Το θέμα των ημερών στο Αριστοτέλειο είναι η **ιδιωτικοποίηση της λέσχης**. Και αυτό γιατί εδώ και ένα μήνα έμεινε κλειστή κι ενώ **εμείς είχαμε μείνει με άδεια στομάχια οι εταιρείες έπαιζαν το παιχνίδι τους για το ποιος θα πάρει τη λέσχη**, κρατώντας μας στην ουσία έρμαιο των ιδιωτικών τους συμφερόντων. Τώρα η λέσχη άνοιξε, παρόλα αυτά, **άνοιξε για όλους**; Ήδη έκαναν έγιναν πιο εντατικοί οι έλεγχοι πάσο. Που σημαίνει αποκλεισμός όσων δεν έχουν τη φοιτητική ιδιότητα. Σε λίγο καιρό θα ζητάνε κάρτες σίτισης, αποκλείοντας ακόμη περισσότερους-ες. Για μας η λέσχη πρέπει να έχει **κοινωνικό χαρακτήρα**, δηλαδή να είναι ανοιχτή για όλους όσους έχουν ανάγκη. Και αυτό όχι για ανθρωπιστικούς λόγους αλλά **γιατί οι ανάγκες μας ταυτίζονται με αυτές του μετανάστη, του άνεργου, του φοιτητή ΠΑ.ΜΑΚ./ΤΕΙ που τρώει στη λέσχη** και δεν μας ενδιαφέρουν τα κέρδη τους, είτε αυτά καταλήγουν στην τσέπη των ιδιωτών είτε του κράτους. Γιατί όσο εντείνονται οι αποκλεισμοί τόσο κινδυνεύουμε και εμείς **“να μην πληρούμε τα κριτήρια” και ένα ωραίο μεσημέρι να μας ζητήσουν αντίτιμο “γιατί αλλιώς δεν βγαίνει” (μεγαλύτερο κέρδος)**! Εξάλλου κάτι τέτοιο δεν θα μας εξέπληττε καθώς σε όποιο πανεπιστήμιο έχει εφαρμοστεί παρόμοιο καθεστώς το αντίτιμο για κάθε μερίδα, τα όλο και χαμηλότερα εισοδηματικά κριτήρια και ο αποκλεισμός των ν+2 και των μεταπτυχιακών φοιτητών δεν άρχισαν να επιβληθούν. Βέβαια και όταν ακόμα η λέσχη ήταν κρατική, οι αρνήσεις μας ήταν αυτές που ακύρωσαν στην πράξη την προσπάθειά τους να μας συμμορφώσουν με **ελέγχους και αποκλεισμούς**.

Το ότι μέχρι τώρα υπήρχαν κάποιες δωρεάν κρατικές παροχές δεν οφείλεται ούτε στη γενναιοδωρία του κράτους ούτε στην **“ανάπτυξη της οικονομίας”**. Είναι αποτελέσματα συλλογικών διεκδικήσεων και αγώνων. Κι έτσι συνεχίζουμε, **μπλοκάροντας την επίδειξη πάσο και απειθαρχώντας στον έλεγχο του**.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ σχήματος κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ στις 17:00

*στο Αυτόνομο Στέκι Φιλοσοφικής (δεξιά του αμφιθεάτρου Β', ισόγειο νέας φιλοσοφικής)
<http://autonomoagglikou.espinblogs.net> | autonomoagglikou@hotmail.com*